

Освен тези шест стихотворения - сериозни, хумористични, големи и малки - в същия бр.6 той печати и проза: "Две интервюта" - с Димитър Теодоров /"председател на пресоразпространителите, иженирицаем Даскала"/ и с бай Митю Шишкавия, с две карикатури, излязали пак от неговата ръка. И най-сетне, още една проза: "Любовно писмо на занаятчия", подписано с Лорд Вилмон...

По същото време излизат и негови работи в "Българан". Христо превръщаше всичко в стих, в шега, в материал за работа. Стихотворението "Смисълът на живота" /бр.6/ например, беше написано след едно чаше гуляйче в известната вече бирария "Тигър", където бяхме прекарвали няколко часа:

"Двама рошави младежи
през един неделен ден
у бирарият "Тигър"
бяха седнали до мен.
И ядосани от нещо,
с нервно зинали уста,
те отричаха горещо
на живота смисъла.

По след чашки десетина
пак отвориха уста
и намеряха тогава
в пиенето смисъла".

Бохемски, младежки вопли, че не било имало смисъл в живота, - и най-сетне рошоглавите поети открили смисъла... в чашата... Влияние от Бодлер, от "Цветя на злото"... Пали Бодлер беше писал:

"Ти благосклонен поглед на хубава жена;
нито на Аделина целувката прекрасна;
нито звукът пронизващ на музиката страстна...
Не могат да заместят, бутилко едносока,
балсама, който пазит ^всвоята гърд дълбока"...

Но Водбал съвсем не беше се увлякнал от Бодлер, от символизма, от нитчеанството, модни в това време. ^{Ос с външната физиономия} Той беше ~~интелигентен и~~ пречупващ нещата през своя призма. Той се шегуваше с крайностите и на Бодлер, и на Нитче, и на Хамсуъ, и на Пшибитевски, и не толкова с тези все пак имена, колкото с техните малки последователи и подражатели у нас. "Смисълът на живота" беше една пародия, шега с бодлерианството, обхванало по онова време голяма част от нацията интелектуално